

Дѣдо Генко чу наполовина тия думи. Но по начина на изговарянето имъ и по гримаситѣ на маскираното лице на снахата, разбра донѣкждѣ смисъла имъ. Още повече му домъчня. Той се повъртѣ тукъ-тамъ изъ двора да се разтѣши. Сега той не посмѣя да отиде при слугитѣ и да се поразговори, а седна пакъ на зеленото канапе и се замисли...

Слѣдъ малко се зачу грѣмогласниятъ, тържественъ звѣнъ отъ камбани, за вечерня — той идѣше откъмъ черковата Св. Кралъ. Дѣдо Генко се вслуша въ него, свали шапка и се благоговѣйно прѣкрѣсти. Той си припомни, какъ въ Бойково удря черковното клепало, какъ е весело сега тамъ и му се нажали, задѣто не може сега да отиде въ черкова.

Дѣдо Генко употребяваше броеничката като нѣкой талисманъ, противъ всѣко зло помышление: натиснѣха ли го грѣшни или нѣкъ тежки мисли, той изкарваше броеничката и съ нея повтори нѣколко пѣти Господи помилуй. Сѣщото направи и сега.

По едно-врѣме той заобиколи къмъ къщата и влѣзе въ коридора на долния етажъ.

Приемната стая бѣше отворена, слугинята обираше праховетѣ. Шумътъ привлѣче дѣда Генка, и той надникна вжтрѣ, поразгледа плахо и влѣзе. Тукъ царуваше таинственъ полумракъ и обайно благоухание.

Слугинята се прѣструваше, че го не вижда.

— Шѣташъ ли, моме, шѣташъ ли? я запита любезно дѣдо Генко, само да се намѣри на приказка. Трѣбва, трѣбва: утрѣ е света недѣля!... И по насъ тѣй редятъ...

Слугинята избора нѣщо неразбрано.

Дѣдо Генко зазѣна изъ стаята и почна да се чуди.

Тя бѣше разкошно и грижливо наредена и окичена. Всичко доказваше развития вкусъ на стопанката: въ единия ъгълъ се мѣдрѣше скъпо пияно, а въ другия — голѣмъ букетъ отъ изкуствени цвѣтя. Скѣпъ дебелъ пѣстъръ килимъ обхващаше цѣлата стая и правѣше хода изъ нея неусѣтенъ; на срѣдата имаше лъскава орѣхова маса съ хубава покривка, шита съ свила; надъ нея висѣше скѣпа, сѣкашъ отъ злато,

до му 102
из. текст